

Mireia Vidal

La capitana Dofí

Il·lustracions d'Albert Asensio

El mar estava tranquil i es distingia amb claredat una petita barca que avançava de pressa per l'aigua. A dins, un jove remava amb força intentant acostar-se a un vaixell. Era el *Gran Blau*, ancorat un parell de milles més enllà de la costa. El jove, que esbufegava cansat, no va trigar a arribar a la nau on l'esperava una escala de corda. Hi va pujar tan de pressa com va poder i, un cop a dalt, va trobar-se amb el capità Strip, que l'esperava impacient.

–La duus? –va preguntar el capità tot abraonant-se sobre el noi, que va ficar la mà dins la casaca i en va treure un sobre.

–Gràcies –va dir el capità agafant la carta.

El noi va acceptar l'agraïment amb un cop de cap, incapaç encara d'articular cap paraula de tan cansat.

—Ves i que els meus homes et donin alguna cosa de menjar.

El noi va obeir i va atansar-se a un grup de mariners que es repartien unes viandes asseguts a coberta. Entre ells hi havia un jove Perca somrient, que amb un gest el convidava a unir-se al grup. Mentrestant, el capità Strip va deixar la coberta i va tancar-se a la seva cabina.

Feia dies que esperava aquella carta i no podia contenir-se les ganes que tenia d'obrir-la. Va esgarrapar el sobre amb presses i va treure'n un paper color crema de textura suau. L'home va dedicar un segon a mirar amb dolçor la cal·ligrafia i després es va precipitar impacient a llegir-la.

Estimat,

Avui fa dos dies que ha nascut. No t'he pogut escriure abans perquè estava tan esgotada que amb prou feines podia aguantar la ploma. Els metges m'han recomanat repòs i comprendràs que no podia dictar la carta a ningú. Li he posat de nom Ona; espero que t'agradi perquè és tan bonica i delicada que sembla una suau ona del mar. Té els teus ulls, blaus com l'aigua, i segurament tindrà el teu caràcter, perquè des que ha tret el cap en aquest món que no ha parat de bramar. Ara dorm al meu costat. Crec que és la cosa més bonica que he vist mai, i sento que ja l'estimo tant com a tu. Donaria

el que fos perquè poguessis ser amb nosaltres, però no és prudent. Avui mateix ha vingut algú al palau preguntant pel collaret. Crec que l'han reconegut. No t'acostis, amor meu, no vinguis. Espera encara uns dies més, fins que tant ella com jo tinguem prou forces per tornar al vaixell. Aleshores, ja no ens separarem mai.

Amb tot l'amor,

Aura

El capità Strip va llegir aquella carta una desena de vegades. Ell també desitjava amb tot el seu cor poder estar amb la seva dona i la filla que encara no havia vist. Però era massa perillós. No podia arriscar-se a entrar a la ciutat i no li agradava que algú hagués reconegut el collaret. El capità va llegir la carta una última vegada i després la va desar. Era feliç, immensament feliç. Tot d'una el nom d'Ona li semblava el més bonic del món. Acabava de ser pare.

1

Què hi fas tu, aquí?

Per cent mil espines rebregades de peix podrit!
A l'Ona no li agradava gens que la despertessin
amb un ensurt, i menys encara que la llancessin
fora del llit de cop. Però... que estrany. Si no havia
entrat ningú a la seva cabina!

En aquell instant les parets de fusta van tron-
tollar i el llit va tornar a sacsejar-se.

«Ai!», va cridar quan va sentir com una pota del
llit li colpejava l'esquena. I mirant per la finestra
d'ull de bou de la seva petita cambra, de seguida va
comprendre el que passava. Just en aquell moment,
una tromba d'aigua es va estavellar contra el vidre
rodó i instintivament va fer un gest per apartar-se.

La tempesta, va pensar. I tot d'una va recordar que dalt del vaixell feia dies que tothom parlava de la tempesta que s'acostava.

–De pressa, plegueu les veles, correu!

El crit es va sentir de proa a popa del vaixell i l'Ona, que acabava de treure el cap per l'escotilla, va veure els mariners corrent esparverats per la coberta.

–Vigileu a estribord! –va cridar algú assenyalant una onada gegant que s'aixecava com una muntanya disposada a empassar-se'ls. Els homes van agafar-se a les cordes que duïen lligades a la cintura i per un instant tothom va témer que la nau donés la volta. Però no ho va fer. El veler es va tornar a equilibrar i els mariners van reprendre les seves tasques mentre l'Ona, xopa de cap a peus, continuava aferrada al marc de la porta, mirant-s'ho tot sense saber a qui podia ajudar primer.

–Què hi fas tu, aquí? –va ressonar una veu al seu darrere.

L'Ona es va girar i va veure el gran capità Strip. Un mariner alt i fort, amb els cabells lleugerament llargs i una barba marró mal retallada.

–He pujat a ajudar –va dir tot esforçant-se perquè la veu li sonés prou convincent.

–Doncs ja te'n pots tornar a baix. I tanca't a la teva cambra!

—Però jo també vull ajudar —va protestar l’Ona, a qui l’ordre no li havia fet cap gràcia—. Puc omplir cubells, puc lligar botes, puc... —Però per més que es queixés, el capità Strip ja no la sentia. Amb el seu característic pas ferm i decidit, havia anat fins al timó i s’hi havia aferrat. La força del mar feia saltar el vaixell per sobre l’aigua. La fusta cruixia a cada cop i els tres pals amb les veles cargolades tremolaven per les escomeses del vent. Sens dubte aquella era una tempesta de les fortes, però el capità Strip no pensava permetre que la seva força acabés portant el *Gran Blau* a la deriva. I és que aquest era el nom del vaixell, un veler que alguns deien que feia més de mil anys que solcava els oceans, i que el capità Strip havia comandat al llarg de la seva vida. Aquell vaixell era el que més s’estimava, i no estava disposat a deixar que una tempesta n’hi esquincés una vela o n’hi esquerdés el pal major.

—Capità! Us fan falta mans i jo... —va tornar a protestar l’Ona.

—Encara ets aquí? —va tallar-la furibund—. T’he dit que baixis sota coberta! —va sentenciar.

Era inútil. Per més que es queixés, l’Ona sabia que la seva veu es perdria en la nit perquè, com sempre, no l’escoltava ningú. El capità Strip, aferrat al timó, li donava l’esquena, i ella el mirava amb una barreja d’odi i admiració. La seva figura imponent es retallava sobre el cel fosc. Els colors vius

de la seva roba mullada encara brillaven, i l'espasa que portava penjada al cinturó resplendia amb cada gota d'aigua. Els seus ulls blaus escrutaven un horitzó que entre tanta pluja cap altre mariner era capaç de veure. Però ell sí. Ell coneixia el mar millor que ningú, i el mar també el coneixia a ell. Semblava que en algun moment home i aigua haguessin signat un pacte estrany. Al llarg de tots els oceans, tothom obeïa i respectava el capità Strip, però l'Ona ja n'estava farta. Fins quan la seguiria tractant com una nena? Sempre l'apartaven de tot allò que es considerava perillós, però ella també era una tripulant d'aquell vaixell. Hi havia nascut i el coneixia millor que ningú. L'havia endreçat, arreglat i netejat milers de vegades. Sabia racons i amagatalls que pocs mariners haurien imaginat. Hi havia rigut, plorat i, damunt les seves fustes corcades, havia après a caminar. Aquell vaixell era casa seva i també volia salvar-lo. Volia ajudar i volia que, per una vegada, el seu pare la tractés com tractava els altres.